

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20.05.2020, sp. zn. 5 To 10/2020, ECLI:CZ:VSPH:2020:5.TO.10.2020.1

Číslo: 20/2021

Právní věta: Pachatel může za splnění dalších podmínek spáchat pokračující trestné činy dotačního podvodu podle § 212 odst. 1 tr. zákoníku a poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1 tr. zákoníku, jestliže na podkladě předem uzavřené dohody s Úřadem práce České republiky jako poskytovatelem příspěvku na mzdové náklady na společensky účelné pracovní místo, vypláceného ze státního rozpočtu České republiky a z rozpočtu Evropské unie, opakovaně v pravidelně stanovených intervalech (např. jednou měsíčně) a za stejných podmínek, které byly v dohodě specifikovány, uváděl ve výkazech vyúčtování mzdových nákladů nepravdivé údaje o tom, že za zaměstnance, na jehož pracovní místo žádal příspěvek, odvedl pojistné na veřejné zdravotní pojištění a na sociální zabezpečení, přestože tak ani zčásti neučinil, ačkoli to bylo podmínkou pro vyplacení příspěvku. Každý takový výkaz vyúčtování mzdových nákladů je třeba považovat za novou žádost o příspěvek, bez níž by poskytovatel nevyplatil požadovaný příspěvek. Není významné, že v samotné dohodě uzavřené na základě žádosti o příspěvek pachatel neuváděl žádné nepravdivé údaje.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 20.05.2020

Spisová značka: 5 To 10/2020

Číslo rozhodnutí: 20

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dotační podvod, Pokračování v trestném činu, Poškození finančních zájmů Evropské unie

Předpisy: § 116 tr. zákoníku

§ 212 odst. 1 tr. zákoníku

§ 260 odst. 1 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze podle § 256 tr. ř. zamítl odvolání obžalované podané proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 12. 2019, sp. zn. 34 T 11/2019.

I.

Rozhodnutí soudu prvního stupně

1. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 12. 2019, sp. zn. 34 T 11/2019, byla obžalovaná M. O. L. uznána vinnou jednak přečinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 3 tr. zákoníku, jednak přečinem dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, 4 tr. zákoníku. Těch se podle

zjištění soudu prvního stupně dopustila tím, že jako jednatelka obchodní společnosti S. E., s. r. o., se sídlem v P. (dále jen „společnost S. E.“), uzavřela dne 27. 3. 2017 s Úřadem práce České republiky – krajskou pobočkou v Plzni, (dále jen „úřad práce“) „Dohodu o vyhrazení společensky účelného pracovního místa a poskytnutí příspěvku, spolufinancovaného ze státního rozpočtu a Evropského sociálního fondu, č. PMA-JZ-10/2017“ (dále též jen „dohoda“) na dobu určitou, a to od 1. 4. 2017 do 31. 3. 2018, v rámci které se úřad práce zavázal poskytnout společnosti S. E. mzdový příspěvek ve výši vynaložených prostředků na mzdu zaměstnankyně M. H. včetně pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu zaměstnance, maximálně však do výše 14 000 Kč měsíčně, přičemž tento příspěvek byl hrazen ve výši 85 % z prostředků Evropského sociálního fondu a ve výši 15 % ze státního rozpočtu České republiky. Poté obžalovaná v průběhu účinnosti uvedené dohody ve formulářích s názvem „Vyúčtování mzdových nákladů – SÚPM vyhrazené“ (dále jen „vyúčtování mzdových nákladů“) nejméně za období měsíců dubna 2017 až února 2018 týkajících se zaměstnankyně M. H. opakovaně od května 2017 do března 2018 záměrně v rozporu se skutečností vykazala, že za uvedené měsíce za jmenovanou zaměstnankyni již odvedla pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění (dále jen „odvod pojistného“) vždy v celkové výši 8 840 Kč měsíčně, ačkoli k datu doručení těchto formulářů úřadu práce nic neuhradila na odvodech tohoto pojistného, přičemž takto obžalovanou tvrzené okolnosti byly rozhodné pro poskytnutí příspěvku v jednotlivých měsících, čehož si obžalovaná byla vědoma. Konkrétně tak obžalovaná učinila ve formulářích vyúčtování mzdových nákladů za měsíce a v částkách specifikovaných v popisu skutku ve výroku o vině, čímž neoprávněně ke škodě České republiky, zastoupené Úřadem práce České republiky – krajskou pobočkou v Plzni, čerpala mzdové příspěvky v celkové výši 154 000 Kč, z níž ve výši 85 %, tedy v částce 130 900 Kč, pocházely tyto finanční prostředky z Evropského sociálního fondu, přičemž nedoplatky na shora specifikovaných odvodech pojistného obžalovaná uhradila až ve dnech 25. 6. a 26. 6. 2018 v důsledku probíhající veřejnosprávní kontroly.

2. Za to byla obžalovaná odsouzena podle § 212 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 18 měsíců, jehož výkon jí byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu 3 roků. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku bylo obžalované uloženo, aby v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení nahradila podle svých sil škodu, kterou trestným činem způsobila. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalované dále uložena trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena kolektivních statutárních orgánů obchodních korporací na dobu 3 roků. V adhezním řízení byla podle § 228 odst. 1 tr. ř. obžalované uložena povinnost zaplatit jako náhradu škody částku ve výši 154 000 Kč poškozené České republice, zastoupené Úřadem práce České republiky.

II.

Odvolání obžalované

3. Proti tomuto rozsudku v celém jeho rozsahu podala obžalovaná v zákonné lhůtě odvolání. V jeho odůvodnění primárně vytýká soudu prvního stupně nedůsledné zjištění skutkového stavu a z něj plynoucí vadné posouzení subjektivní stránky trestných činů, které jsou jí kladeny za vinu, čímž mělo dojít k porušení zásady *in dubio pro reo*. Odvolatelka dále brojí i proti (podle jejího názoru) nepřijatelným úvahám, jimiž se soud prvního stupně řídil při ukládání trestu, a porušil tím zásadu presumpce nevinu, přičemž v důsledku toho jí byl uložena nepřiměřeně přísný trest.

4. Pokud jde o otázku nedůsledně zjištěného zavinění, poukazuje odvolatelka na to, že soud prvního stupně v napadeném rozsudku *de facto* nekriticky převzal argumentaci státního zástupce i svědkyně V. B. ohledně vědomosti obžalované o tom, že před odesláním každého z dílčích formulářů mělo být již odvedeno pojistné na sociální zabezpečení a na zdravotní pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „pojistné“). Odvolatelka má za to, že ustanovení čl. VI odst. 2 dohody je

nejasné, dvojnásobné a špatně formulované, když z jeho znění nelze vyvodit odvedení pojistného jako podmínku pro výplatu příspěvku a je možné ho pochopit i ve zcela opačném smyslu. Toto sporné ustanovení jí nikdy nebylo ze strany zaměstnanců úřadu práce vysvětleno. Dále odvolatelka namítá, že čl. III odst. 1 dohody obsahuje takové vymezení použití příspěvku, z něhož lze chápat, že příspěvky mohly a měly být použity na kteroukoli z tam vyjmenovaných položek. Z tohoto hlediska však obžalovaná použila všechny finanční prostředky, které obdržela, správně a v souladu s dohodou. Obžalovaná trvá na tom, že ze strany zaměstnanců úřadu práce (konkrétně svědkyně V. B.) jí nebylo ohledně povinnosti nejprve uhradit pojistné sděleno nic, čemuž ostatně nasvědčuje i výpověď uvedené svědkyně o tom, že podpis dohody v provozovně obžalované trval asi 10 minut, a přestože svědkyně sdělila obžalované podstatné skutečnosti týkající se dohody, připustila, že nezdůraznila placení pojistného. Dobrá víra obžalované vyplývá podle její obhajoby i z e-mailové korespondence s úřadem práce, podle které poté, co bylo obžalované při prvním podání žádosti o měsíční příspěvek vytčeno několik nedostatků v žádosti, zaměstnanci úřadu práce jí přímo v e-mailu sdělili, co, jak a do které kolonky má ve formuláři vyplnit.

5. Dále obžalovaná vyjadřuje pochybnosti o závěru soudu prvního stupně o tom, že každá z měsíčních žádostí měla být dílčím útokem pokračujícího trestného činu. Je toho názoru, že žádostí je nutné rozumět dohodu, kterou podepsala v březnu 2017 se svědkyní V. B., přičemž v této dohodě neuvedla žádné nepravdivé údaje a ani žádné podstatné skutečnosti nezamlčela.

6. Obžalovaná rovněž brojí i proti druhu a výměře trestu, který jí byl uložen soudem prvního stupně.

7. Ze všech těchto důvodů závěrem svého odvolání obžalovaná navrhl, aby odvolací soud nejprve doplnil dokazování a pak by měl být napadený rozsudek zrušen a odvolací soud by měl sám rozhodnout o zproštění obžalované obžaloby v plném rozsahu, nebo v případě, že ji uzná vinnou, měl by jí uložit přiměřený, tedy mírnější trest.

III.

Rozhodnutí odvolacího soudu

8. Z podnětu odvolání obžalované byl napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni přezkoumán podle § 254 odst. 1 tr. ř. z hlediska vytýkaných vad co do jeho zákonnosti a odůvodněnosti ve výrocích o vině, trestu i náhradě škody a byla přezkoumána i správnost postupu řízení, které předcházelo napadenému rozsudku. Jak vyplývá z výroku tohoto usnesení, odvolání obžalované nebylo shledáno důvodným.

9. Obžalovaná v průběhu hlavního líčení ani ve svých odvolacích námitkách v zásadě nepolemizovala s objektivními skutkovými okolnostmi, které bez pochybností zjistil soud prvního stupně z provedených důkazů a které tvoří základ popisu skutku ve výroku napadeného rozsudku, ale zpochybnila naplnění subjektivní stránky obou trestných činů, které jsou jí kladeny za vinu, tedy existenci úmyslného zavinění. Podle obžalované si v rozhodné době nebyla vědoma skutečnosti, že ve formulářích „Vyúčtování mzdových nákladů – SÚPM vyhrazené“, v nichž žádala úřad práce o mzdové příspěvky na zaměstnankyni M. H., musí vykazovat jen ty odvody pojistného na sociální zabezpečení a na veřejné zdravotní pojištění, které již skutečně uhradila.

10. Odvolací soud k prověření tvrzení obžalované vyžádal veškerou e-mailovou dokumentaci vztahující se k posuzovanému případu, kterou má úřad práce k dispozici, a doplnil dokazování o nově předloženou e-mailovou komunikaci, dosud neprovedenou jako důkaz. Zjistil, že tato e-mailová korespondence se týkala podané „Žádosti o příspěvek na vyhrazení SÚPM“, a to doložení přílohy k žádosti - dokladu o zřízení účtu u peněžního ústavu, oznámení o schválení žádosti ze dne 23. 3. 2017, a dále e-mailem ze dne 30. 3. 2017 v příloze zaslala svědkyně V. B. obžalované formuláře, které jsou součástí dohody, zejména „Vyúčtování mzdových nákladů“, k nimž má žadatelka dokládat

každý měsíc i kopii výplatní pásky zaměstnance.

11. Po takto provedeném doplnění dokazování odvolací soud uzavřel, že ani nově provedené důkazy, jichž se obžalovaná domáhala, nepodporují její obhajobu. Naopak z nich lze vyvodit, že pouze dokreslují skutečnosti, které zjistil soud prvního stupně, s jehož závěry nejsou v rozporu. Obžalovaná si nepochybně byla vědoma toho, že má úřadu práce vždy vykazovat již provedené odvody, jelikož příslušné dokumenty, z nichž tato povinnost vyplývá, měla k dispozici, byly jí zaslány s dostatečným časovým předstihem, aby se s nimi v klidu seznámila, a rozhodně tedy nemohla být uvedena v omyl v důsledku vykazování mzdových nákladů ve stresové situaci, v časové tísní či jejich nepochopením a poté prostým následováním pokynů pracovníků úřadu práce, kterou položku má kam vyplnit. Samotný formulář „Vyúčtování mzdových nákladů – SÚPM vyhrazené“, jakož i znění „Dohody o vyhrazení společensky účelného pracovního místa a poskytnutí příspěvku, spolufinancovaného ze státního rozpočtu a Evropského sociálního fondu č. PMA-JZ-10/2017“ (včetně jejího čl. VI odst. 2, jehož dvojznačnost obhajoba namítá), jsou listiny stručné, přehledné a jasně formulované, tudíž i právnímu laikovi naprosto srozumitelné, a je možné se v nich dobře orientovat, takže jakýkoli mylný výklad lze spolehlivě vyloučit.

12. Z výše uvedené dohody zřetelně vyplývá, že příspěvek úřadu práce bude poskytnut zaměstnavateli ve výši vynaložených prostředků na mzdy nebo platy zaměstnance, včetně pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu zaměstnance, a to maximálně do výše 14 000 Kč měsíčně, přičemž z toho 85 % je hrazeno z prostředků Evropského sociálního fondu a 15 % je hrazeno ze státního rozpočtu České republiky (čl. III odst. 1 dohody). V čl. III odst. 6 dohody je pak uvedeno, že smluvní strany se dohodly, že zaměstnavatel bude úřadu práce dokládat vynaložené prostředky na mzdu nebo plat ve výkazu „Vyúčtování mzdových nákladů – SÚPM vyhrazené“ za jednotlivé měsíce nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí vykazovaného měsíčního období. Dále v čl. VI odst. 2 dohody se uvádí, že zaměstnavatel se zavazuje vrátit vyplacený měsíční příspěvek úřadu práce, pokud hrubá mzda uvedená ve výkazu „Vyúčtování mzdových nákladů – SÚPM vyhrazené“ nebude zúčtována zaměstnanci k výplatě za tento příslušný měsíc a po zákonných srážkách vyplacena před poskytnutím příspěvku úřadem práce za příslušný měsíc a jestliže částka pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti nebo pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvádí z vyměřovacího základu zaměstnance, uvedená v tomto výkazu, nebude za příslušný měsíc odvedena před poskytnutím příspěvku úřadem práce.

13. Výkaz „Vyúčtování mzdových nákladů – SÚPM vyhrazené“ pak obsahuje zvláště upozornění pro zaměstnavatele, že do výkazu se uvádí již vynaložené náklady na hrubou mzdu (včetně náhrady mzdy za dočasnou pracovní neschopnost/karanténu) za uvedený měsíc a již odvedené pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel odvádí za sebe z vyměřovacího základu zaměstnance za uvedený měsíc.

14. Tvrzení obžalované, že nevěděla, že musí nejprve odvést pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění za svou zaměstnankyni, a teprve pak může žádat o příspěvek, tedy že ve formuláři musí vykazovat částky pojistného již fakticky odvedené, bylo tedy výše připomenutým zněním listin (s nimiž byla obžalovaná seznámena, souhlasila s nimi a podepsala je) spolehlivě vyvráceno a výpověď svědkyně V. B. a příslušná e-mailová komunikace s úřadem práce potvrzují takový závěr. Konečně obžalovaná fakticky i sama připustila vědomost o tom, že „firmy nesmí dlužit na státních institucích“, když dále uvedla: „z toho důvodu jsem věděla, že to musím mít uhrazené, protože jinak dotaci, nic od státu nedostanete, když dlužíte státu“. Zjevně z toho důvodu, že si obžalovaná uvědomovala, že musí být odvody pojistného uhrazené, po ohlášení veřejnosprávní kontroly se narychlo snažila doplatit tyto odvody.

Ani tuto skutečnost fakticky nepopřela a přiznala, že pojistné neodváděla, jelikož na to neměla peníze, neboť se jejímu podnikání nedařilo tak, jak očekávala.

15. Námitka obhajoby, že svědkyně V. B. nedokázala přesvědčivě odpovědět na otázku, zda – pokud by byl poskytnutý příspěvek užit na výplatu čisté mzdy zaměstnance – by to bylo v souladu s jeho účelem, či nikoliv, je pro danou věc irrelevantní. Příspěvek úřadu práce byl podle čl. III odst. 1 dohody poskytnut obžalované na vynaloženou mzdu zaměstnankyně M. H., a to včetně pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které měla obžalovaná za sebe jako zaměstnavatele odvést z vyměřovacího základu zaměstnance, a obžalovanou uplatněná argumentace tedy nemění nic na tom, že opakovaně uváděla v dokladech, podstatných pro jeho vyplacení, nepravdivé údaje, spočívající v tvrzení, že za svou zaměstnankyni M. H. před vykázáním mzdových nákladů za jednotlivé měsíce duben 2017 až únor 2018 již odvedla pojistné.

16. Odvolací soud tedy nemá žádné pochybnosti ohledně správnosti zjištěného skutkového stavu popsaného ve výroku o vině v napadeném rozsudku a za příležitou je třeba považovat i právní kvalifikaci skutku spáchaného obžalovanou jako pokračujícího přečinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 3 tr. zákoníku a pokračujícího přečinu dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, 4 tr. zákoníku.

17. Soud prvního stupně v napadeném rozsudku podrobně vyložil, na základě jakých skutkových zjištění shledal naplněnou objektivní stránku jak přečinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 3 tr. zákoníku, tak přečinu dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, 4 tr. zákoníku, včetně okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby, kterou je způsobení větší škody ve smyslu § 138 odst. 1 tr. zákoníku (škody dosahující částky nejméně 50 000 Kč). Odvolací soud proto pro stručnost odkazuje na podrobné odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a za správný považuje i jeho závěr o tom, že obžalovaná spáchala oba uvedené přečiny formou pokračování podle § 116 tr. zákoníku.

18. Ustanovení § 116 tr. zákoníku o pokračování v trestném činu je v daném případě třeba uplatnit z toho důvodu, že obžalovaná opakovaně v pravidelně stanovených intervalech, tj. jednou měsíčně, a za stejných podmínek, které byly specifikovány v dohodě, uváděla v dokladech (výkazech „Vyúčtování mzdových nákladů“), vztahujících se jak k výdajům rozpočtu spravovaného Evropskou unií, tak i k výdajům státního rozpočtu České republiky, nepravdivé údaje o tom, že za zaměstnankyni, na jejíž pracovní místo žádala příspěvek, odvedla pojistné, přestože tyto povinné odvody ani zčásti nezaplatila, tedy opakovaně naplňovala tytéž skutkové podstaty uvedených trestných činů jednáním, které má všechny znaky pokračování, neboť každý takový výkaz „Vyúčtování mzdových nákladů“ je třeba považovat za novou žádost o příspěvek, bez níž by příspěvek nebyl poskytovatelem (úřadem práce) vyplacen. Škoda vznikla v důsledku tohoto jednání každým uvolněním peněžních prostředků od poskytovatele na účet příjemce. Celková vzniklá škoda je pak součtem škod způsobených výše popsaným sukcesivním jednáním. Posouzení jednání obžalované jako dva přečiny spáchané v jednočinném souběhu je v souladu se sjednocujícím stanoviskem trestního kolegia Nejvyššího soudu uveřejněným pod č. [1/2018](#) Sb. rozh. st., které je v odůvodnění napadeného rozsudku citováno, neboť byly dotčeny jak finanční zájmy Evropské unie, tak i jiného subjektu, zde České republiky, s ohledem na rozdělení zdrojů příspěvku spolufinancovaného z 85 % z Evropského sociálního fondu a z 15 % ze státního rozpočtu České republiky.

19. Dostatečně podložené provedenými důkazy, a to včetně nově předložených důkazů, doplněných odvolacím soudem, je i prokázání subjektivní stránky uvedených trestných činů, jak ji dovodil soud prvního stupně. Ze skutku popsaného ve výroku o vině v napadeném rozsudku, který je rozhodující pro posouzení existence zavinění obžalované, je zřejmé, že obžalovaná se dopustila obou uvedených přečinů v přímém úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Vyplývá to ze zjištění, že jako

jednatelka společnosti S. E. v dokladech, jimiž opakovaně (za měsíce duben 2017 až únor 2018) žádala úřad práce o poskytnutí mzdového příspěvku spolufinancovaného ze státního rozpočtu České republiky a z Evropského sociálního fondu na pracovní místo zaměstnankyně M. H., v rozporu se skutečností vykazovala, že za tuto zaměstnankyni za uvedené měsíce odvedla povinné odvody pojistného (vždy v celkové výši 8 840 Kč měsíčně), přičemž si byla vědoma, že jí tvrzené okolnosti jsou rozhodné pro poskytnutí příspěvku v jednotlivých měsících. Namítá-li obžalovaná, že nepovažovala údaje uváděné ve výkazech „Vyúčtování mzdových nákladů“ za nepravdivé, když ve skutečnosti neuhradila pojistné příslušné České správě sociálního zabezpečení a zdravotní pojišťovně, pak je její tvrzení v přímém rozporu s provedenými důkazy, zejména s výpovědí svědkyně V. B., se zněním listin „Dohoda o vyhrazené společensky účelného pracovního místa a poskytnutí příspěvku, spolufinancovaného ze státního rozpočtu a Evropského sociálního fondu č. PMA-JZ-10/2017“ a „Vyúčtování mzdových nákladů - SÚPM vyhrazené“ a s e-mailovou korespondencí, kterou obžalovaná vedla s úřadem práce, jak již bylo vysvětleno shora. Její námitka zpochybňující naplnění subjektivní stránky uvedených trestných činů je proto zjevně neopodstatněná.

20. Soud prvního stupně se podrobně zabýval i otázkou subsidiarity trestní represe, přičemž poukázal na fakt, že jednání obžalované nebylo ojedinělým excesem, ale šlo o 11 dílčích útoků páchaných v průběhu jednoho roku, tudíž uplatnění jiné než trestněprávní odpovědnosti by podle jeho názoru nebylo postačující. V projednávaném případě totiž obžalovaná spáchaným jednáním naplnila všechny formální znaky dvou, a to nikoli bagatelních trestných činů spíše střední závažnosti, na které zákonodárce pamatuje trestní sazbou 1 rok až 5 let odnětí svobody, a současně v provedeném řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by snižovaly stupeň škodlivosti posuzovaného činu a vymykaly se obdobným, srovnatelným případům.

21. Dále se odvolací soud zabýval námitkami proti výroku o trestu, a protože ani v něm neshledal tvrzené pochybení, podle § 256 tr. ř. zamítl odvolání obžalované.